

[Gert Petersen]

Med boligdebatten gik det lidt anderledes, fordi den daværende boligminister, hr. Ove Hove, åbenbart var mere politisk eller mindre politisk, jeg ved det ikke rigtigt, end den daværende skatteminister, hr. Jens Kampmann. For hr. Ove Hove tog overhovedet ikke stilling til i sine afsluttende bemærkninger, hvordan debatten var forløbet. Derfor måtte fru Kirsten Jacobsen fra fremskridtspartiet – Folketingstidende 1977–78, sp. 10245 – drage konklusionen. Hun sagde – jeg citerer:

»Nu plejer det jo at være god tone herinde, at når en minister får flertal for et forslag, så takker han for flertallet. Jeg ved ikke, om det var bevidst fra boligministerens side, at han ikke gjorde det, fordi boligministeren bevidst ikke ville finde ud af, at der rent faktisk var et flertal for hans forslag. Det kom man til at tænke på, når man sad og lyttede. Vi andre må jo konstatere, at boligministeren har et flertal for at gennemføre dette socialistiske forslag, som findes i hans redegørelse, hvis boligministeren vil begynde at tælle ovre fra den side af salen, hvor han sidder. Men jeg ved ikke, om tavsheden skal være et udtryk for, at det vil boligministeren ikke.«

Når man læser videre i debatten, finder man ingen kommentar fra boligministeren til disse ord fra fru Kirsten Jacobsen, hverken en godkendelse af dem, et dementi eller en benægtelse af dem. Der var åbenbart en frygt for at begynde at tælle ovre i denne side af salen for at se, om der var flertal. Disse to reformer kunne have været gennemført.

Så siger man: ja men de partier, med hvilke man kunne gennemføre dem, kunne man ikke gennemføre indkomspolitik med. Så siger jeg til gengæld, at socialdemokratiets ordførere i 1977–78 lagde så ufattelig megen vægt på, at man kun ville have indkomspolitik sammen med en skatte- og boligreform.

Hvordan kunne det så gå til, at man valgte partiet venstre, om hvilket man vidste, at man nok kunne få indkomspolitik, men ikke en skatte- og boligreform? Det vidste man nemlig fra socialdemokratiets side, og man skal ikke beskyldes partiet venstre for, at det har ført nogen bag lyset.

Det, man skulle have gjort, var naturligvis, at man skulle have sagt til de partier, sammen med hvilke man kunne have gennemført skatte- og boligreformen: I vil ikke være med

til en indkomspolitik, godt, lad os så forhandle. Hvad kan vi så gennemføre? For selvfølgelig skal der gennemføres en økonomisk politik, det kan ikke bare være gratis for befolkningen. Vi er inde i en dyb økonomisk krise, det er vi fuldkommen enige med socialdemokratiet i, også i, at det ikke kan være gratis, og at man i givet fald måtte have fundet ud af, hvordan man så kunne gøre. Det, som vi ikke ville være med til, var alt, hvad der smagte af indkomstindgreb, indgreb i dyrtidsregulering osv. Vi ville være med til en bolig- og skattereform, som der var flertal for, som erkendt af skatteministeren, og som påvist af fremskridtspartiets ordfører i spørgsmålet om boligreformen, og vi ville have været med til – og det ved hr. Hjortnæs udmærket – andre former for økonomisk politik, som godt kunne have medført og må medføre visse byrder for befolkningen, men socialt retfærdigt fordelt og derfor ingen indkomspolitik, intet indgreb i dyrtidsreguleringen, intet indgreb i overenskomster. Alt det ved hr. Hjortnæs udmærket, men han har bevæget sig ved hjælp af visionernes berusende virkninger ud i den rene teori og har forladt jordforbindelsen. Jeg håber meget, at valget genskaber socialdemokratiets jordforbindelse. Det er måske det, det hele drejer sig om.

(Kort bemærkning).

Hjortnæs (S):

Der er nogle afgørende ting, hr. Gert Petersen ikke vil forstå eller i hvert fald ikke vil acceptere. Det, jeg har sagt, og jeg har sagt det mange gange efterhånden, er, at det lader sig ikke gøre at lave dybtgående skattereformer eller boligreformer med et hold af partier, og når så man skal til at rette ubalancen i økonomien op, vil de samme partier ikke være med.

Hr. Gert Petersen og hans parti er løbet fra ansvaret igen og igen. Siden 1973 har de faktisk ikke været med på holdet, og de medlemmer af SFs gruppe og SFs parti, som var parate til at tage medansvaret også for en økonomisk politik, har man stiltfærdigt, jeg ved ikke med hvilke midler, sørget for ikke længere er i partiet.

Ja vel, siger hr. Gert Petersen, hvorfor henvender man sig til venstre, for man havde jo sagt, man ikke ville gå med til den ind-